

Kobe Lecompte

INKIJK EXEMPLAAR

Babygehalte

Roman

Uitgeverij Partizaan

Babygehalte

Babygehalte
Kobe Lecompte
Een levensgids in een verhaal gegoten
roman
Fotograaf: Marleen Daniels.
Coverontwerp: Bart Coremans

Uitgeverij Partizaan & Datawyse
©2019 Kobe Lecompte
ISBN 978-94-6380-292-5

KOBE LECOMPTE

BABYGEHALTE
Een levensverhaal in een verhaal gegoten

roman

UITGEVERIJ PARTIZAN & DATAWYSE

www.partizaan.be

www.kobelecompte.be

Inleiding

Het is goed zo... We beginnen aan iets goeds, voortdragend en beleefd. Doorgrond, doordacht en toch bijna onmerkbaar.

Ik heb stukken belogen of verkeerd begrepen.

We maken er een mooi verhaal van. Soms met zware aanvallen van vuurbollen vol lustige rauwe woorden die, als dat moet, eerder zullen klinken in plaats van kloppen. Een verhaal dat me mogelijks flink op mijn plaats zal zetten en op die manier omzeilt wat niet nodig acht te zijn.

Zoals een zoogdier zijn welpen werpt, leid ik mijn vruchtwater naar de stroming van afval in mijn 'levenij'. Want een mens is ooit klaar om dat alles te bewerken. Te verwerken om het vaste plaatsen in het verleden te geven. Dat is ten slotte het enige wat we als mens nog kunnen doen in het verleden: vergane levensmomenten plaatsen in periodes van toen en de emotie ervan verwerken. Vaak zwaar kauwend om het te verteren tot een prachtige geestelijke meerwaarde.

Ik zal voor jullie soms tekeningen maken met woorden die als punten dienen tussen de hoofdstukken door. De tekeningen zijn een dans van woorden en lettergrepen die mooi klinken en mezelf een soort van rust brengen. Terwijl ik over deze zin nadenk, verbeter ik me: het zijn geen tekeningen die ik maak. Ook geen schilderijen. Het zijn eerder muziekstukjes. Want aangezien ze soms eerder klinken dan kloppen heeft dit te maken met klanken. En klanken vormen liederen en zullen dus zéker kloppen.

De taal is als een braakliggend terrein vol klanken van vuurballen, doffe medeklinkers en kreten van klinkers. Maar het is evengoed een zachte, liefdevolle aanraking van vloeiende klanken met een knarsende ondertoon. Kortom: de taal is een heen-en-weergesleur door het heden, verrijkt met het verleden.

Op dit moment heb ik een kort, eenvoudig verhaaltje voor ogen dat hoogstens enkele vellen in beslag zal nemen.

Het is voor het eerst - na een lange stilte in de schrijverij - dat ik de pen het laat overnemen van het gesproken woord. Het mag deze keer dus rustig vloeien. Niets uitbundigs opladen, maar sober neerpennen zonder meer.

Ik zal het verhaal weven tussen wat ik wens te schrijven en wat ik 'liever' zeggen zou.

Ik dacht vroeger trouwens ook dat hoofdstukken lang moesten zijn. Maar nu weet ik dat je hoofdstukken gerust mag afsluiten.

Is het niet mooi hoe mensen tevredener worden naarmate hun levenspad kronkelt en/of afwijkt?

Er zijn weinig stukken die ik weggooi. Soms zijn momenten van schaamte, of belagen gevoelens van het verleden, nodig om je vast te houden aan krachten die je hier en nu stevig met je voeten op de grond laten staan. Blozen is uitblazen. Ooit las ik, eigenlijk nog niet zo lang geleden: "Alles wat je zegt, ben je zelf, maar alles wat je schrijft, kun je in de prullenmand werpen". Een prachtige bedenking van schrijfster Margot Vanderstraeten in het boek 'Mazzel Tov'.

Mij geeft het alvast meer zin om te schrijven dan te zeggen wat ik 'liever' zeggen zou.

DEEL 1

Het gegeven

Het moet ergens rond 1900 gebeurd zijn.

Het kan ook 1920 geweest zijn, maar evengoed 2098.

Wat we wel weten is dat het boek jou het verhaal vertelt over een man die in de hemel woont.

Een soort van hoofdrolspeler die zich veel te veel zorgen had gemaakt om derden zat op de bank en dacht na. Hij dacht na over hoe het in godsnaam mogelijk was geweest dat hij zich steeds had opgeofferd voor mensen die het wat moeilijker hadden. Hierdoor had hij zichzelf te vaak weggecijferd in zijn menselijk bestaan. Was dit misschien de reden dat hij veel te vroeg gestorven was? Dat zijn gezicht het nooit had gehaald om wijs lijkende rimpels te vertonen?

Hij had graag wat langer geleefd op de wereld der levenden. Dat leven stond hem goed.

Hij had op tijd en stond verdriet, was in die mate gelukkig dat het overzichtelijk was en wist zich terug te trekken uit moeilijke situaties. Situaties waar je als mens niets aan hebt en liever aan de wespen laat. Een alfaman was hij nooit geweest. En net daarom was hij steeds één van die mensen gebleven die eerder inzitten met hun medemens dan zichzelf op de eerste plaats te stellen. Het menselijk bestaan voedde zijn nieuwsgierigheid. Hij vond het dan ook heerlijk om zijn vragen zodanig te stellen dat men meer vertelde dan waarom hij had gevraagd.

Van wolk 89 54397 was in de hemel geen weet. ‘De man die in de hemel woont’ was de wolk toevallig tegengekomen tijdens een sprong naar het onbekende. Zijn sprong was uitmuntend en liet hem toe in alle rust en vrede op de bewuste wolk te landen. Hij bezocht de wolk met grote regelmaat want dit was de wolk vanwaar je nog stiekem naar de levenden kon kijken. Wat had hij er een prachtig uitzicht! Toen hij zelf nog

leefde op de wereld der levenden had hij al vanuit vliegtuigen naar de mensen beneden gekeken, maar vanuit de hemel mensen zien is als een hoogstaand schouwspel te berde gebracht vanuit een prachtig theater. Hij kon de energie van elk individueel menselijk bestaan voelen tot op het bot. Of dit aanvoelen aan hem lag, kon hij moeilijk zeggen. Hij was immers de enige die van het bestaan van volk 89 54397 afwist. Dit wilde hij ook zo houden. Want rust zou geen rust meer zijn als er onrust is.

Zoveel mensen samen... Het is me wat... Het is prachtig! Een beetje hectisch en een zootje, maar prachtig. Zovele gedachten, zoveel plezier, maar ook zoveel pijn, verdriet en onmacht.

Onmacht greep hem vaak bij de keel tijdens het begluren van de mens. Er zijn teveel mensen om ze allemaal een hart onder de riem te steken. Dat wist hij en dat had hij jammer gevonden. Zijn onmacht had vooral te maken met het feit dat hij niet meer geacht werd zich nog zorgen te maken om de mensheid.

Er was hem ooit gezegd geweest: "In je volgend leven zal je waarschijnlijk..." Maar ze hadden hem flink in de zak gezet. Want daar zat hij nog steeds in de hemel te wachten op dat volgend leven dat waarschijnlijk niet bestond. Hij had nochtans al duidelijke en haalbare plannen opgemaakt voor in zijn volgend leven der levenden.

Hij zou iets socialer worden. Niet in omgang, want dat was hij al, maar in overgave. Op professioneel vlak. Hij zou zijn studies voltooien en werken als sociaal assistent. Dat zou hem veel voldoening geven en minder stress. Het zou ook gezonder zijn want te vaak de zorgen van derden meedragen in jouw privéleven is allesbehalve gezond.

Het was genoeg geweest, vond 'de man die in de hemel woont'! Hij stuurde een brief naar God om een einde te kunnen te maken aan zijn leven in de hemel en om éindelijk

dat volgend leven op de wereld der levenden te mogen aanvatten. Het was geweten dat het waanzin was om dergelijke brieven naar God te sturen. Hij was dan ook verwonderd toen hij niet veel later een uitnodiging kreeg van het Godshuis en daarmee dus ook de ongeschreven bevestiging dat waanzin wel degelijk bestond in de hemel.

Het was op een dinsdagochtend dat God ‘de man die in de hemel woont’ zou ontmoeten op een bank der hemelse Grote Markt. ‘De man die in de hemel woont’ was als eerste aangekomen op de afgesproken plaats om niet veel later de logistieke eenheid van de hemel aan het werk te zien. Elke hemelbewoner werd vriendelijk verzocht het plein te verlaten. Nadat ze in hun opzet geslaagd waren sloegen de logistieke manschappen elkaar trots in de handen en bogen voor God die op de hemelse Grote Markt verscheen.

Hij schudde ‘de man die in de hemel woont’ een losse hand en nam plaats naast hem op de bank.

“Hoe toevallig dat je die brief net nu stuurt. We zijn op zoek naar iemand die voor een bijzondere missie terug naar de wereld der levenden moet gaan. Het is geen tweede leven, maar het heeft er iets van weg.”, sprak God zakelijk rechtuit terwijl hij het vuil van onder zijn nagels peuterde. Ja, ook hemels zijn soms vuil.

De missie bestond eruit om ongelukkige mensen op te sporen en gelukkig te maken. Zijn werktuigen zouden bestaan uit geluk en liefde.

Wanneer de eerste missie een succes zou blijken zou hij, mits een tussenstop in de hemel, naar de volgende missie overgeplaatst worden. De tussenstop in de hemel zou enkel dienen om uit te rusten en om hem psychisch voor te bereiden op de volgende missie. Zo kon zijn lichaam genieten van een dosis rust en kon zijn geest gezuiverd verder aan het werk.

God keek 'de man die in de hemel woont' voor het eerst aan. Streng en vragend afwachting.

'De man die in de hemel woont' hoefde geen verdere uitleg en was onmiddellijk beschikbaar om deze taak op zich te nemen. Ongelukkigen waren namelijk al jaren zijn zorg.

Nooit zal ik de dag vergeten waarop de cover van de hemelskrant vol stond met: "Een engel trekt naar de wereld der levenden!".

De hemel stond meteen in rep en roer: jaloezie kreeg vrij spel onder de engelen en was besmettelijk als de pest. Even bleek de hemel te veranderen in een hel. God had de logistieke manschappen van de hemel met spoed laten bijeenkomen om hen op te leiden tot veiligheidsambtenaren, maar het duurde gelukkig niet lang tot de engelen relativeerden en aanvaardden.

Vooraleer 'de man die in de hemel woont' zou vertrekken moesten er nog wel een hele hoop vragen beantwoord worden:

Hoe moest hij er uitzien?

Zou er sprake zijn van verdere familie? Ouders, broers, zussen?

Wat zouden zijn hobby's zijn?

Welk beroep zou hij uitoefenen?

Zou de hemel vals geld voorzien of echt?

Zou hij eigendommen bezitten?

Zou hij merkkledij dragen en zo ja: welke kledingmerken zouden dit project eventueel willen sponsoren?

Hoe moest hij een valse identiteitskaart verkrijgen?

Welke naam zou hij dragen?

...

Dergelijke vragen werden besproken en beantwoord onder hevig gediscussieer op verschillende thema-avonden. Ook de logistieke eenheid van de hemel had tal van taken voor de boeg waar ze met spoed werden achter gezet. Plannen en

afspraken werden eerst in potlood gekriebeld op kleine afgescheurde papiertjes, nadien in balpen genoteerd op wat nettere A4 blaadjes om ten slotte door te geven aan de rechterhand van God. Het was hij die de taak op zich nam om alles netjes uit te schrijven op het heilige, hemelse perkament, met een prachtige vulpen waarvan de penpunt uit 18 karaat goud was vervaardigd.

De activatie van het team bracht ‘de man die in de hemel woont’ aan het blozen.

Kobe Lecompte (1979), geboren te Brussel heeft vijftien jaar de prachtigste modeboetieks van de wereld afgeschuimd om er Belgische modecollecties te verkopen. Nadien vond hij het welletjes, deed de boeken toe en vervoegde het Belgisch leger als soldaat.

In psychiatrische instellingen deed Kobe vijf jaar onderzoek naar verschillende ziektebeelden om op die manier de puzzel van de menselijke psychologie proberen op te lossen.

Van kinds af aan schreef Kobe vaak stiekem. Het boek *Babygehalte* kende nét twintig jaar geleden zijn eerste zinnen.

Het boek heeft een intens rijpingsproces gekend en Kobe heeft het boek ook vaak en ver opgeborgen. Zoveel jaar later, na lessen in de nuchterheid, heeft Kobe het boek afgewerkt.

In februari 2019 vierde Kobe zijn veertigste verjaardag, het twintig jaar ontstaan en het uiteindelijk bestaan van zijn debuutroman, *Babygehalte*.

‘Mijn ervaringen en levensovertuiging hebben dit boek tot een soort ‘levensgids’ gemaakt in de vorm van een verhaal vol waanzinnige momenten’.

Dit verhaal gaat over een engel die op aarde komt om mensen die het leven als een groot ongeluk beschouwen, gelukkig te maken.

Het boek is een zoektocht, vol oplossingen naar geluk, met regelmatig pauzes in de vorm van losse teksten als mijmermoment voor de lezer.

‘Wie ben ik om jullie het geluk te wijzen? Ik kan enkel opdienen wat ik leerde.’

